

ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ

Болотіна Є. В., Акуленко А. В.

Рассматривается проблема совершенствования информационного обеспечения государственной власти в условиях проведения административной реформы. Научное исследование подчеркивает отсутствие общепризнанного определения информационной компетентности, которую большинство ученых относят к базовым компетенциям, но и существуют существенные расхождения в определении ее структуры. В статье подтверждается целесообразность расширения существующих направлений подготовки специалистов в области публичного управления, содержательной организации системы профессионального обучения, повышения общей культуры и ответственности управленцев. Предложены направления совершенствования работы с информационными технологиями в процессах разработки и принятия управленческих решений.

Розглядається проблема вдосконалення інформаційного забезпечення державної влади в умовах проведення адміністративної реформи. Наукове дослідження підкреслює відсутність загальновизнаного означення інформаційної компетентності, яку більшість науковців відносять до базових компетенцій, а й існують суттєві розбіжності у визначенні її структури. У статті підтверджується доцільність розширення існуючих напрямів підготовки фахівців у галузі публічного управління, змістовної організації системи професійного навчання, підвищення загальної культури і відповідальності управлінців. Запропоновано напрями вдосконалення роботи з інформаційними технологіями в процесах розробки і прийняття управлінських рішень.

In the article is considered the problem of improvement of information support of state authorities in terms of administrative reform. Scientific research stresses the lack of a common accepted definition of information competence which most scientists belong to basic competence, but there are substantial differences in the definition of its structure. The article confirms the feasibility of expanding existing areas of training in the field of public administration, meaningful organization of the system by the professional education, improving of the overall culture and responsibility of managers. Are proposed areas of improvement with information technology in the processes of development and making management decisions.

Болотіна Є. В.

канд. філос. наук, доц. каф. менеджменту ДДМА
26taxiigle@gmail.com

Акуленко А. В.

студентка ДДМА

ДДМА – Донбаська державна машинобудівна академія, м. Краматорськ.

УДК 35.071

Болотіна Є. В., Акуленко А. В.

ІНФОРМАТИЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ: СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ

Становлення публічного управління відбувається в умовах прояву посттоталітарного та пострадянського синдромів у зароджуваному громадянському суспільстві, які генерують явища і процеси непорозуміння між політичними партіями, парламентом, урядом, президентом, громадськими об'єднаннями, громадянами та іншими суб'єктами публічних відносин. Прояви цих синдромів у повсякденній управлінській практиці призводять до того, що егоїстично-відомчі інтереси бюрократичної системи, окремих політичних сил домінують над інтересами публічними.

Проте глибина причина такого стану речей криється, як видається, в неналежній гнучкості у процесі адаптації системи управління і виробничого механізму до змін характеру робочої сили, що, у свою чергу, суттєво підсилює складнощі трансформації всієї системи публічного управління.

Україна у проведенні реформ, зокрема у сфері публічного управління, повинна керуватися не лише внутрішньою політичною кон'юнктурою, але й чітко визначеними європейськими стандартами, в основу яких покладено здобутки світової цивілізації.

Важливим питанням для інформаційного забезпечення в державному управлінні є підготовка працівників органів влади до набуття інформаційних вмінь та навичок, до управлінських дій з обміну інформацією. Наукові дослідження підтверджують доцільність розширення існуючих напрямів підготовки фахівців у галузі публічного управління, змістовної організації системи професійного навчання, підвищення загальної культури і відповідальності управлінців.

Проблема підготовки працівників до інформаційної діяльності, тобто до управлінських дій з обміну інформацією, набула особливої актуальності, оскільки це вид управлінської взаємодії, пов'язаний зі створенням режиму ефективного обміну інформацією в системі публічної влади, між інститутами публічної влади та зовнішнім середовищем, спрямований на уточнення змісту управлінських рішень тощо.

Однією з функцій державного управління, надзвичайно важливою і актуальною, що сприяє налагодженню взаємовідносин між державними та органами місцевого самоврядування і суспільством (кожною окремою людиною-отримувачем послуг) є встановлення, організація та постійна підтримка зв'язків з громадськістю. В сучасних умовах ця функція визначається як Public Relations (PR).

Сутність роботи по зв'язкам з громадськістю полягає в забезпеченні успішного результату діяльності об'єкту шляхом управління його інформаційним полем. Управління інформаційним полем включає: збір інформації про стан середовища, в якому діє (або збирається діяти) об'єкт, її аналіз, передачу інформації про стан об'єкту в зовнішнє середовище.

Організація зв'язків з громадськістю набуває неабиякого значення в діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування нашої країни. Оскільки без їх належної організації «не може ефективно діяти і демократія, яка визначається як уряд народу, обраний народом й існуючий для народу. Виборці повинні знати, як він працює, мати інформацію про прийняті від їх імені рішення, бути обізнаними, щоб повністю використовувати можливості та послуги, що надаються їм».

Зв'язки з громадськістю повинні допомогти громадянам знати про їхні права та обов'язки за будь-якого уряду. Це важливо як для місцевих органів управління, так і для центрального уряду. Лише обізнане суспільство може здійснити контроль за діяльністю влади,

щоб примусити її служити громадським інтересам. І навпаки, погана влада потребує таємності, щоб приховати власну неефективність, марнотратство і корупцію.

На сьогоднішній день немає не тільки єдиного, загально визнаного означення інформаційної компетентності, яку більшість науковців відносять до базових компетенцій, а й існують суттєві розбіжності у визначенні її структури. І хоча спроб означити і витлумачити це поняття було зроблено достатньо багато, розуміння його сутності знаходиться на інтуїтивному рівні.

Істотний внесок у розробку теоретичних і практичних аспектів трансформації системи державного управління в умовах інформатизації та глобалізації зробили Д. Кеттл [1], Р. Бехн [2], К. Гуд [3], Я. Кооіман [4], Л. Лінн [5], Г. Пітерс [6], К. Політ [7], Р. Родес [8] та ін. Разом з тим у працях вітчизняних учених ця тема не ставала предметом спеціального аналізу, хоча окремі її аспекти розглядалися у публікаціях В. О. Лук'янихіна, А. В. Сокура [9], О. П. Кивлюка [10], В. Мартиненка [11], та ін.

Метою статті є аналіз сучасних проблем і перспектив інформатизації державного управління в перехідній економіці України.

Природа національної держави зазнала певних змін. Міцна оболонка, що колись існувала навколо кожної національної системи, захищаючи її від зовнішніх впливів, у результаті суцільної інформатизації та тотального проникнення засобів масової інформації, сьогодні практично зникла. Напрошується висновок, що взаємна захисна функція: нація формує державу і оберігає її як основну цінність, а держава, в свою чергу, сприяє реалізації головного ідеалу нації, розчинилася в сьогоднішніх умовах. Держава, як і державотворча нація, втрачають свій імунітет.

Це особливо гостро відчувається в Україні. Стан державного управління, пов'язаний з дефіцитом економічного, інформаційного суверенітету, проявляється не через презентативність силових інститутів державної влади, а через їх слабкість, через розмежування (майже розірваність) державних і національних інтересів.

Недоліки, які існують в науці державне управління, все ж слід зазначити, що практика реформування державного управління не готова до сприйняття наукових продуктів. Очевидно, для того, аби цей продукт попав в надійні, професійні руки, слід провадити перманентну підготовку та підвищення кваліфікації державних управлінців, відповідальних за прийняття ефективних управлінських рішень. Потрібно, використовуючи системо формуючі принципи патріотизму, професіоналізму, порядності, навчити їх інноваційним (конкурентоспроможним) моделям державного управління і модерним механізмам.

Попередні узагальнення академічних процесів (наукові дослідження і навчальні програми) дають підстави стверджувати, що реформування зводиться до абсурдного протиставлення та взаємовиключення: сучасне-класичне; виконавець-науковець; практика-теорія тощо. Смісл слова «знання», очевидно, слід розуміти як «натаскування» на дрібну проблему, яку часто самі придумують і самі ж «ефективно» розв'язують, аби зафіксувати позитивні зміни.

Свого часу Платон зазначав, що буття – це «світ ідей» і «світ речей». Речі в світі людини – це відбитки, тіні ідей. Тобто думка, ідея йде попереду. Людина повинна прагнути поєднати ці два світи, які постійно перебувають у русі тимчасовості, досягнути й утвердити істинний порядок у світі. Але для цього потрібно постійно перебувати в діалозі, щиро і відкрито відстоювати свою позицію або погоджуватися з аргументами співбесідника [12].

З багатьма ідеями, як і речами, звісно, не можна погоджуватися і до цього ніхто не закликає. Здавалося б, навчання майбутніх державних управлінців – це річ елементарна, яка стосується цільової підготовки слухачів під розв'язання прогнозованих майбутніх проблем, швидкої реакції на зміни в суспільстві та на перебудову своєї роботи (викладання предмету) відповідно до потреб формування ефективного державного управління. Та все ж, як на наш погляд, знання у сфері державного управління, як і оптимізація навчального процесу під вимоги часу, – це тяжка робота щодо прогнозування, аналізу фактичного матеріалу і на підставі його синтезу здійснювати обґрунтовані висновки з наступними пропозиціями, аби, зберігаючи історичні напрацювання, не втратити перспектив.

Не менш важливими факторами, які внесли певну корекцію у зміни навчального процесу, можна вважати самоусунення держави, і відповідно, науки «державне управління» від активного втручання у ринкову стихію. Наша наука, повторюючи помилки економістів, правознавців зрештою і філософів та соціологів, спромоглася зосередити всі свої наукові моці на пристосуванні до більш маститих класичних наук, а ще більше до думки того чи іншого академіка чи можновладця.

В той час як наука «державне управління» – це синтез на кожному історичному етапі відповідних наукових доробків філософів, правників, економістів у процесі вироблення і реалізації ефективних управлінських рішень, а тому втручатися чи не втручатися у сферу тої чи іншої вже класичної науки, – це догма окремих наукових сектантів, що прагнуть уберегти свою «класичність» від змін.

До чого це призводить, не варто довгих пояснень: ціни, тарифи, зарплати, пенсії, стипендії, страйки, бунти, непокора тощо. Так звана *ринкова конкуренція*, як глобальний рятівник лібералізму, впливаючи на ціни і доходи, мала б автоматично і досить оперативно, як це бачиться в теорії питання, гармонізувати розрізнені дії господарських суб'єктів, регулювати рівновагу між попитом і пропозицією, забезпечувати макроекономічну стабільність. На жаль, так не сталося. Догма спрацювала на користь великого бізнесу. Особливо це стало помітним під час фінансово-економічної кризи, у результаті якої вимивання національного капіталу збільшилося і прискорилося, як і соціальне розшарування на бідних і дуже бідних та на багатих і дуже багатих.

З іншого боку, надмірне втручання держави в процеси регулювання економічних, гуманітарних, соціальних, політичних рухів через, скажімо, високі податки чи соціальні трансферти, здатне привести до зниження мотивації в суспільно-громадській діяльності як фізичних, так і юридичних осіб.

Другою національною особливістю, про яку слід пам'ятати в навчальному процесі, можна вважати відсутність або ж невизначеність державного управління, як і науки «державне управління» у стратегічних орієнтаціях: економічних, соціальних, політичних та геополітичних.

До третьої національної ознаки можна віднести систему забезпечення учасників гуманітарного, економічного, соціального, політичного простору не завжди достовірною інформацією, що є основою для науки і навчального процесу, в силу політичних уподобань, ідеологічних переконань, що знижує, робить не конкурентоздатним саме державне управління, як і науку з такою ж назвою.

Найважливішими властивостями сучасних управлінських технологій є їх системність), комплексність і збалансованість підходу. Якщо не покарати свідомих зловмисників, що спотворюють попередню систему, не надавши новій системі принципово якісних ознак (відповідність на національний менталітет плюс ефективність економічна, соціальна і гуманітарна), то сама система, як продукт невдалих експериментів, жорстоко помститься, «відтанцюючи» свій нищівний танок на найуразливіших верствах населення, не готових і не здатних до супротиву.

Особливістю державного управління в країні виявився так званий дуалізм, коли утвердження України системи державного управління супроводжувалось становленням ринку і утвердженням системи державного управління.

На жаль, процеси, позбавлені елементарних моральних принципів, що розпочалися з кадрової політики і «увінчалися» розбазарюванням (нищівною приватизацією) загальнонаціонального добра, негативно відклалися як на розвитку державного управління, так і на якості і цінностях ринку.

У державно-інформаційному просторі виділяються такі джерела, що об'єктивно породжують управлінську інформацію:

- законодавчі й інші акти, що дають право державним органам і державним службовцям на прийняття певних управлінських рішень або здійснення управлінських дій (рішення та дії з виконання законів й інших нормативних актів);

- звернення громадян у державні органи щодо реалізації своїх законних інтересів і суб'єктивних прав (обслуговування і захист прав і свобод громадян);
- обов'язкові розпорядження, вказівки (директиви), передані по управлінській вертикалі від вищестоящих державних органів до нижчестоящих, які належить виконувати та які забезпечують цілісність системи державного управління;
- факти, відносини, що виявляються в процесах контролю (зворотний зв'язок), що відоображають стан керованих об'єктів, а також рівень функціонування суб'єкта управління;
- кризові (екстремальні) й інші складні ситуації, що потребують оперативного й активного втручання державних органів і посадових осіб (управлінська інформація про стани суспільних процесів). Існування кризових джерел визначає вироблення апріорно необхідних процедур (алгоритмів) управлінських дій. Незважаючи на унікальність кризових ситуацій, повинні бути продумані й відпрацьовані моделі швидкого реагування конкретних державних структур і посадових осіб [13].

Основною тенденцією змін в державному управлінні стало перенесення управлінських методів і технологій з комерційної сфери в державну.

Головною складовою успішного управління є іновативність. До практики роботи державних установ має проникати технологія команд – гнучких тимчасових творчих груп, орієнтованих на створення нового або вдосконалення старого «продукту». «Командні» технології управління мають активно проникати в практику державної служби. Вони стають основним інструментом досягнення індивідуальної прихильності, спрямованої на головні завдання. Технологія управління – це прийоми, способи і порядок (послідовність, регламент) виконання процесу управління в цілому і його складових функцій.

Професійна підготовка державних службовців – це ключова ланка державної служби. Проблема полягає в тому, що поки вона не є цілісною системою, відстає від сучасних потреб суспільства і держави, а також слабо узгоджується з кращим світовим та європейським досвідом функціонування публічної влади [14].

Окремої розмови заслуговує проблема оцінювання навчальних досягнень слухачів. У разі реального застосування компетентісного підходу, на чому нині наголошують фахівці [15]. Основним об'єктом оцінювання є рівень, на якому слухач у конкретній навчальній ситуації застосовує інтегрований комплекс набутих знань, умінь, навичок, ставлень, орієнтацій, що означає відповідний рівень розвитку його предметної компетентності.

У процесі становлення нової моделі державного управління видозмінюються процедури контролю. Специфіка управління часто визначається термінами «адміністрування» і «бюрократія». Ці терміни зазвичай позначають тяжіння управління в державній службі до авторитарної моделі управління, в якій ключовими характеристиками є: дотримання інструкцій; поділ на тих, хто видає інструкції, і тих, хто їх виконує; концентрація влади і політичної волі; обмеження свободи; адміністративний контроль; авторитарний стиль управління.

Відтак, на місце тотального бюрократичного контролю має прийти контроль з боку споживачів послуг, який здійснюється як безпосередньо, так і за допомогою громадських організацій і засобів масової інформації. Як показав аналіз, комплексне дослідження професійної компетентності державного службовця не можливе без розгляду процесу становлення ключових компетенцій. Адже, в аспекті запровадження компетентісного підходу до навчання поняття професійної компетентності державного службовця має набути більш широкого значення як динамічна структура – особлива конфігурація конкретно-змістових компетенцій, яка трансформується, розширюється та збагачується у процесі практичної діяльності та професійної самореалізації. Таке розуміння частини загальної проблеми спонукає до інтегративного підходу при формуванні ключових компетенцій державних службовців у процесі навчання.

Причини виникнення, а також процес становлення і розвитку компетентісного підходу в загальному менеджменті. Поняття «компетенція», незважаючи на широке його вживання

серед теоретиків і практиків, досі не має загальноприйнятого визначення. Це обумовлено зокрема тим фактом, що цілі його використання різняться, оскільки виникають у різних культурно-історичних контекстах.

Це видно з табл. 1, яка відображає еволюцію компетентісного підходу та розуміння самої категорії компетенції.

Таблиця 1

Основні підходи до розуміння компетенції

Походи до розуміння компетенції	Визначення компетенції
Поведінковий підхід (США, з 1960-х рр.)	Компетенція – це основна характеристика співробітника, який здатний показувати «правильну» поведінку і, як наслідок, досягати все більш високих результатів
Функціональний підхід (Великобританія, з 1980-х рр.)	Компетенція – це здатність співробітника відповідати стандартам і виконувати роботу
Індивідуалістичний підхід (Франція, з 1990-х рр.)	Компетенція – це здатність співробітника здійснювати свою діяльність з урахуванням специфічних внутрішньо-організаційних вимог
Багатомірний підхід (Німеччина, 1990-х рр.)	Компетенція – це поєднання особистісних, професійних і концептуальних характеристик, що визначає здатність співробітника справлятися з конкретною діяльністю
Конструктивістський підхід (США, з 2000-х рр.)	Немає єдиного визначення компетенції; важливіше враховувати ситуацію і потреби організації, щоб дати життєздатне визначення компетенції

Існує ряд відомих підходів до професійної підготовки державних і муніципальних службовців:

безперервне навчання: підхід, що визначає безперервний розвиток компетенцій з урахуванням формальної освіти.

інноваційне навчання: підхід, що формує просунуте або інноваційне мислення у державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування.

дистанційне навчання: підхід з використанням нових інформаційних і комунікаційних технологій.

Параметри, що характеризують інформаційну компетентність керівника досліджувались багатьма науковцями. Вони відрізняються різною ступеню деталізації, різними підходами, повнотою охоплення тощо. Виокремимо, на наш погляд, найбільш суттєві, деталізуючи їх.

Розуміння сутності інформації та інформаційних процесів, їх ролі в процесі пізнання навколишньої дійсності та креативної діяльності людини, в управлінні технічними і соціальними процесами.

1. Загальна комп'ютерна грамотність.

a. Використання комп'ютерних технологій для створення текстових та графічних документів.

b. Розробка презентацій, аудіо-, відео- матеріалів;

c. Застосовувати інформаційних технологій для демонстрації текстових, графічних, аудіо-, відео- матеріалів (екран комп'ютера, проектор, мультимедійна дошка);

d. Використання баз даних для збереження інформації тощо;

3. Пошук та отримання актуальної інформації з різних джерел;

a. Передача інформації з використанням ІКТ (співробітникам, учням, батькам, громадянськості);

- b. Створення нової інформації (заломлення до своїх внутрішніх умов);
 - c. Автоматизована бібліотечна інформаційна система;
 - d. Засоби Інтернет та ін.;
4. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології;
- a. Мережеві технології для вирішення педагогічних питань, збору інформації, участі в телеконференціях, доступу до наукових, методичних даних;
 - b. Сервіси Інтернет (пошта, розсилки, RSS, Інтернет-телефонія тощо);
 - c. Корпоративна мережа;
 - d. Мобільні засоби зв'язку;
5. Інформаційна культура.
- a. Розуміння проблеми подання, оцінки і вимірювання інформації, її сприйманні розуміння, сутності формалізації суджень, зв'язку між змістом та формою, абстрагування від змісту, ролі формалізації змістових суджень та інформаційного моделювання в сучасній інформаційній технології;
 - b. Прагнення до формування та розвитку особистих творчих якостей;
 - c. Створення умов для використання ІКТ педагогами в навчальному процесі;
 - d. Визнання права людини на інформацію;
 - e. Визнання права людини на власне судження;
 - f. Наявність високого рівня комунікативної культури теоретичних уявлень і досвіду організації інформаційної взаємодії, здійснюваного в режимі діалогу «людина – комп'ютер»;
 - g. Готовність до спільного з усіма суб'єктами інформаційної взаємодії освоєнню наукового і соціального досвіду, спільної рефлексії та саморефлексії;
 - h. Освоєння культури одержання, відбору, зберігання, відтворення, подання, передавання та інтеграції інформації;
6. Забезпечення інформаційної безпеки учнів та педагогічного колективу.
7. Інформаційно-моніторингова діяльність:
- a. Розуміння засад моніторингу;
 - b. Робота із спеціалізованими програмами організації, проведення та автоматизації моніторингових процедур, збереження даних результатів моніторингу тощо).
 - c. Оцінка якості освітніх процесів, як виховного і навчального, так і складових управлінського процесу (атестація кадрів, впровадження інновацій, психологічні аспекти тощо);
 - d. Оцінка необхідності впровадження тих чи інших автоматизованих систем управління в закладах освіти та аналізу ефективності їх діяльності;
 - e. Комп'ютерне тестування;
8. Принципи, методи та технології таймменеджменту, самоменеджменту тощо.
9. Аналітико-прогностична діяльність:
- a. Уміння добирати і формулювати мету, здійснювати постановку задач, висловувати гіпотези, будувати інформаційні моделі досліджуваних процесів чи явищ, аналізувати їх та інтерпретувати отримані результати.
 - c. Застосування інформаційних технологій для моделювання процесів Систематизація та узагальнення інформації;
 - d. Оцінка отриманої інформації;
 - e. Визначення доцільності впровадження того чи іншого програмного забезпечення в навчальний процес;
 - f. Передбачення наслідків рішень, які приймаються і дій, вміння їх оцінювати, підкоряти власні інтереси інтересам суспільства.
10. Організація навчально-виховного процесу діяльності навчального закладу з використанням ІКТ:
- a. Управління навчально-виховним процесом (розрахунок навчального навантаження, складання розкладу, формування навчальних планів та ін.);

b. Організація діловодства в закладі з використанням інформаційних та телекомунікаційних технологій;

c. забезпечення дистанційного навчання з використанням Інтернет-технологій;

d. контроль і облік навчального процесу (успішність, аналіз порушень, обліку Інтернет-трафіку тощо) [10].

Запропонована нами модель є базовою, тобто відкритою до доповнень, може і повинна уточнюватись і конкретизуватись, оскільки напрямів застосування інформаційних технологій значно більше і їх не уявляється можливим повністю розкрити в межах даного дослідження.

Перехід до інформаційного суспільства є складним. У процесі зростання ролі інформаційного забезпечення державних органів змінюються відносини зі споживачами державних послуг. Інформаційне суспільство потребує зміни механізмів інформаційного забезпечення, формату спілкування працівників органів публічної влади з громадянами. Формуванню цих навичок повинні сприяти семінари, курси підвищення кваліфікації працівників органів влади та державних установ.

Головна мета системи інформаційного забезпечення прийняття управлінських рішень полягає в тому, щоб на базі зібраних вихідних даних одержати вторинну, оброблену інформацію, що є основою для прийняття управлінських рішень. Досягнення цієї мети передбачає вирішення низки таких часткових завдань, як збір первинної інформації, її класифікація і збереження, розподіл між структурними підрозділами органу управління і його працівниками, підготовка до опрацювання, власне опрацювання (перетворення), подання органу управління в опрацьованому вигляді, забезпечення прямих і зворотних зв'язків у її циркуляції тощо. Головною умовою побудови ефективної системи державного управління, заснованого на розмаїтості форм власності, принципах громадянського суспільства, широкому розвитку механізмів самоуправління, повноті прав і свобод особи, головування закону й інших демократичних принципів і цінностей, повинно бути створення інтегрованої інформаційної системи державного управління [16].

Отже, інформаційно-технологічні нововведення в державному управлінні повинні мати комплексний характер, бути пов'язані з одночасним і погодженим використанням інформаційних, організаційних, правових, соціально-психологічних, кадрових, технічних і багатьох інших факторів. Усе це вимагає комплексного підходу, якісної зміни як системи роботи з інформацією, так і функціональної й організаційної структур управління, складу й структури всієї управлінської діяльності, характеру і побудови управлінських відносин та інших управлінських дій.

Формування сучасної інформаційно-аналітичної та програмно-технічної систем підтримки управлінських рішень надасть можливість органам державної влади і органи місцевого самоврядування повно і оперативно аналізувати та оцінювати ситуацію в усіх сферах і галузях діяльності суспільства. Для цього необхідно здійснити інтеграцію вже існуючих інформаційних систем органів державної влади і органів місцевого самоврядування та інформаційних ресурсів, тобто створити єдину інформаційно-телекомунікаційну систему збору, обробки та передачі даних, необхідних для прийняття стратегічно важливих рішень у сфері економіки, внутрішньої та зовнішньої політики.

Результати дослідження. Становлення публічного управління за роки незалежності характеризується значно меншим прогресом, ніж в іншій будь-якій сфері інституційного реформування. Ті часткові успіхи, яких в цілому вдалося досягти, через перманентну політичну нестабільність не можна вважати незворотними. Однак сфера публічного управління все ще викликає інтерес політиків і вчених з таких причин:

– усвідомлення взаємозв'язки між невдачею у реформі державного управління (як складової публічного управління) та економічним спадом;

– епізодичні спроби здійснювати адміністративну підготовку до інституційної спроможності забезпечити інтеграцію в Європейський Союз.

ВИСНОВКИ

Наукові дослідження підтверджують доцільність розширення існуючих напрямів підготовки фахівців у галузі публічного управління, змістовної організації системи професійного навчання, підвищення загальної культури і відповідальності управлінців.

Через навчання і підвищення кваліфікації людина одержує можливість розширити варіанти для вдосконалення комбінування своїх знань і досвіду з метою досягнення різноманітніших результатів своєї праці.

Володіння точною, вичерпною та своєчасною інформацією є важливою умовою прийняття компетентного рішення в професійній діяльності державного службовця. Швидкість передачі інформації та її аналіз, необхідні на сучасному етапі розвитку суспільства, залежать від володіння працівниками досконалими засобами, прийомами і механізмами інформаційного забезпечення.

Таким чином, важливим питанням для інформаційного забезпечення в державному управлінні залишається підготовка працівників органів влади до набуття інформаційних вмінь та навичок. Вирішення окреслених проблем потребує цілеспрямованої державної політики з реалізації спеціальних освітніх програм як для працівників органів влади, так і для населення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Кеттл Д. Глобальная революция и государственное управление [Электронный ресурс] / Д. Кеттл // Отечественные записки. – 2004. – № 2 (17). – Режим доступа: <http://www.strana-oz.ru/?ozid=17&oznumber=2>.
2. Behn Robert D. *The New Public Management Paradigm and the Search for Democratic Accountability* / D. Behn Robert // *International Public Management Journal*. – 1998. – Vol. 1. – Issue 2. – P. 131–164.
3. Hood C. *Contemporary public management: a new global paradigm?* // *Public Policy and Administration*. – 1995. – Vol. 10. – Issue 2. – P. 104–117.
4. Kooiman J. *Social-Political Governance. In Modern Governance. Ed. Kooiman*. – London Sage, 1993. – P. 120–135.
5. Lynn Laurence E. *Globalization and administrative reform: What is happening in theory?* / E. Lynn, Laurence // *Public Management Review*. – 2001. – Vol. 3. – Issue 2. – P. 191–208.
6. Питерс Гай Б. Глобализация, управление и его институты [Электронный ресурс] // Отечественные записки. – 2004. – № 2 (17). – Режим доступа: <http://www.strana-oz.ru/?numid=17&article=808>.
7. Pollitt C. *Public Management Reform: A Comparative Analysis* / C. Pollitt, G. Bouckaert. – Oxford : Oxford University Press, 2002.
8. Rhodes R. A. *Understanding Governance : Policy Networks, Governance, Reflexivity and Accountability* / R. A. Rhodes. – Buckingham : Open University Press, 1997.
9. Лук'янихін В. О. Організація зв'язків з громадськістю в органах місцевого самоврядування / В. О. Лук'янихін, А. В. Сокура // *Економічні проблеми сталого розвитку: матеріали доповідей Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої 20-річчю наукової діяльності факультету економіки та менеджменту СумДУ : у 8 т. / за заг. ред. О. В. Прокопенко*. – С. : Сумський державний університет, 2012. – Т. 4. – С. 155–156.
10. Кивлюк О. П. Сучасні інформаційно-комунікаційні технології як ключова передумова соціального та технологічного прогресу: соціально-філософський аспект / О. П. Кивлюк // *Гілея : науковий вісник*. – К., 2011. – Вип. 49 (7). – С. 78–85.
11. Мартиненко В. М. Демократизація механізмів державного управління процесами суспільних трансформацій : автореф. дис. д-ра наук з держ. упр. : 25.00.02 / В. М. Мартиненко ; Донец. держ. ун-т упр. – Донецьк, 2005. – 36 с.
12. Де Боно Э. *Параллельное мышление* / Де Боно Э. – Мн. : Попурри, 2007. – С. 81.
13. Дегтяр О. А. Інформаційно-аналітичне забезпечення прийняття управлінських рішень у діяльності органів державної влади / О. А. Дегтяр // *Теорія та практика державного управління*. – 2016. – Вип. 3 (42). – С. 53.
14. Билинская М. Н. Тенденции развития профессиональной подготовки государственных служащих в Украине / М. Н. Билинская // *Материалы междунар. науч. конф.* – Минск, 2010. – С. 5.
15. Гаєвська Л. А. Компетентнісний підхід у процесі підготовки державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування / Л. А. Гаєвська // *Стратегія державної кадрової політики – основа модернізації країни : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю, Київ, 31 трав. 2012 р. : до 15-річчя галузі науки «Державне управління»*. – К. : НАДУ, 2012. – С. 254–255.
16. Воронов О. І. Напрями досліджень феномену «управлінське рішення» у сфері державного управління / О. І. Воронов // *Вісник НАДУ*. – 2015. – № 2. – С. 77–84.